

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGaan VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

WND. HOOFDREDACTEUR: N. L. PRAK — GRIFFIER: F. P. VAN GRONINGEN.

REDACTEUREN: G. ALBERDA, A. D. KROESE, B. H. OUDKERK, C. F. MEESTERS, W. E. RÖELL.

VERSCHEIJNT WEKELIJKS BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER— SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8 — PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95

20 JAARGANG 16 DECEMBER 1947 4 BLZ. No. 11

DELFTSCHE SCHOUW

En hardop roept de koopman
Zijn gezicht loopt rood an:
„Mooie prijzen
En niet duur
Lustrumcommissie (en Bestuur)
Installatie nauwelijks zuur.

Faites vos jeux.
Sta niet in de queue
Daar! In mijn kraam, die zonder baat is,
Krijgt U practisch alles gratis
Het enige waar men hier op let
Is of U een hoed draagt of een pet
Ongelukkig in het Corpsspel?
Never mind! Hier lukt het heus well
Had U soms tot nog toe pech?
De laatste linten motten weg.
U en U daar, toe nou
Kom vooruit, doe 't nou!

Hup vooruit, daar gaat ie dan
Pas wel op, want aanstonds staat-ie dan.
U verwachting klopt ons hart,
Wie 't Soet krijgt, wie de Gard.
Wel V.D., dat is toch grijs
Weer voor mijn is d' eerste prijs.

Plots ziet men een ouwe bekende
Neemt deze loopbaan nooit een ende?
Hij is nu nog maar halve eerste
Al streefde hij ten zeerste
Je leert er van
Je hebt 'r wat an
Toe maar Harry goed zo vent.

Zeg Hein, is het fijn,
In die Commissie te zijn?
Niks laten merken, hoor!
Want zé hebben zo door.
Dat jij, houten Klaas
Bent de knecht van de baas
In het Corps.

Met penetrante geur nadert Montijn
Laat Apollo maar Apollo zijn,
Ginds serveert men fijner wijn
en klamme Lustrumgein.

Ha, die Salmal met
sambal en fine herbe
en witte puré met eieren
en rauwe swietebieten!
Ha, die Lustrumboeren
en buitenlui — luid en luimig en — lui!
Spuut de kaskarkas bloed in!
of heeft onze flinker — flonker masjas roet in
de zakken?
De zakken? de zakken!
de drellebelle vrijers
de Lustrumbacillendragers
en de lummels lubt Lubbers met fancy-prijzen:
Hierzo — alles moet weg — spotprijzen!
Linten en Kasboeken
en diners — uitzoeken!
Kom, nu eens vol uit bij de naam
genoemde onbelangrijkheid ten tonele:
Daar komt de gierige, tierige, zwierige mierige
bierige, pierige, klierige A. E. van Mourik aan
(zou ie 't kunnen velen?).

En dan die G. C.
Gesmokkeld in de D. B.
In de knorren C. C.
Die tot nu toe niks dee
Een diep water? Nee, nee
Ambities hè? Wil u ook mee?
Een troostprijs uit de nieten
Voor Jan van Zwieten
In de houding, daar! Niet schieten
Op wie met streng gelaat,
De massa gade slaat,
Die toch wel op zij gaat.
Daar gaat-ie
Glimlach, representatie
Waar, is je echte facie?

En nu volgt hier uit verving
de Senaatsmededeling.
De prijzen zijn gewonnen door:
M. H. Lubbers
J. F. Herbschleb
G. C. Willeumier
H. Salm
H. C. G. Langemeyer
A. E. v. Mourik
J. A. P. Montijn
A. J. Kempees.

O, ja en nog een naampje
uit het rode kraampje.
I. W. van Zwieten
W. J. Lugard, troostprijs.

Het kind door Phoenix nu gebaard.
Is nauwelijks nog behaard.
En klein, klein kleutertje
Wat doe je in mijn hof.
Je plukt er nu een lintje af.
Dat is toch wel wat grof.
Dikkie stak zijn fikkie
Ook in Pietjes kwispedoor
En hij likte en hij slikte
Nu geen vieze preu meer door.
Ja Dikkie, ach Dikkie
Ook niet alles is zo'n blikkie.

Maar het Rode Boek zich wetend baart
En de Rode Hoek zich bescheten schaart
Is het Uw bloemkool, die nu verjaart,
Deze Vrijdag.

Tobias Roll van den Uplendbiber.

Mijnheer de Wnd. Hoofdredacteur.

Zoudt U mij toe willen staan de volgende regels te richten aan den President van het Bestuur van de Sociëteit Phoenix.

Mijnheer de President,

Het is — of was het? — een goede karaktertrek van het leven in de zalen van de Sociëteit Phoenix, dat men een ander terecht wijst, indien hij ten onrechte handelt. Aanvankelijk zal men den ander met woorden de onjuistheid van zijn optreden aantonen, naderhand, als woorden niet voldoende blijken, met daden. En deze laatste handeling heeft een zeer aparte naam gekregen, die om redenen van taalzuiverheid niet genoemd zal worden, maar die U ongetwijfeld bekend zal zijn.

Wordt echter deze goede gewoonte niet te schande gemaakt, indien een hond deze bovenomschreven daad voltrekt, en wel in de meest letterlijke zin des woords?

En onlangs op een Vrijdagavond, mijnheer de President, gebeurde dit werkelijk, bovenaan het trapje dat leidt naar de biljartzaal, naast de zuurkast.

Luide zou ik het toejuichen, als U een zwervertje van de straat dispensatie verleende om zich een wijle te koesteren aan de warmte van de zalen van de Sociëteit, daar dit eigenlijk bij de Wet verboden is. Dat dit hondje de zalen van de Sociëteit evenwel uitkiest om datgene te doen waarvoor eigenlijk de straat bestemd is, dat gaat toch te ver.

Ik hoop, dat U in de toekomst in staat zult zijn de Sociëteit te vrijwaren van dergelijke aanstootgevende schouwspelen.

U mijnheer de Wnd. Hoofdredacteur, dank ik ten zeerste voor de mij verleende plaatsruimte en verblijf met gevoelens van de meeste hoogachting.

Uw dienstvaardige,
J. J. H. DE VRIES.

Mijnheer de Wnd. Hoofdredacteur,

Hopenlijk wek ik niet al te zeer Uw ergernis op, indien ik een deel van Uw kostbare plaatsruimte vraag om het woord te richten tot:

Mijnheer de Vries,

Evenals, wanneer zware verblindings van geest een man heeft bevangen, die, na in zijn vaderland een manslag te hebben begaan, in een vreemd land als smekeling in het huis van een vermogend man komt en verbazing allen, die hem aanschouwen, bevangt; zo ook stond de hond Lucas, Lucas'zoon, verwonderd toen hij den godengelyken Phoenix zag.

Verbaasd stonden ook de anderen en zagen elkaar aan. Doch toen de Heer de Vries de schimpende scheldwoorden sprak en zeide: „Gij, Lucas, zoon van Lucas, den luidbejammerden vader; hoe weinig past het U in mijn door Peleus'zoon Achilles gewijde tempel te komen zonder te plengen een offer den heiligen Vogel waardig, sprak hij de gedenkwaardige woorden: „de Vries, zoon van Mijnheer de Vries; Denk toch niet mij, als een onnozel kind met woorden schrik aan te jagen, daar ik ook zelf zeer goed zowel schimpende als gepaste woorden weet te spreken; Gij zijt, naar men zegt, een van de vele de Vries-en die dwalen door deze volle zalen. Nochtans past het mij het gebod van zo'n voortreffelijk gastheer te gehoorzamen.”

Zo sprak hij, en plengend een offer voor den Vogel liep hij naar de zuurkast.

P.S. Weet U, dat het klachtenboek bij het buffet ligt?

U, Mijnheer de Wnd. Hoofdredacteur, dankend voor de verleende plaatsruimte, teken ik met gevoelens van de meeste hoogachting,

de d.w.,
President van het Bestuur
van de Sociëteit „Phoenix”.

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Stem- en Schouwburg Commissie maakt bekend, dat gekozen zijn tot leden van de Commissie tot Verificatie en Decharge de Heren:

P. H. Simon Thomas,

W. van Luttervelt,

W. P. C. Zeeman.

Namens de Stem- en Schouwburg Commissie

J. J. GERZON, Secretaris.

Een kamer . . .

Een pijpenla, waar een mufte stank hangt, met een raam zonder uitzicht waaraan een tafel. Aan de muur een gravure voorstellende het „Oordeel van Paris” en een kalender waarop een meisje dat een citroen eet in verschoten kleuren. Op de grond zeil en cocosloper — grijze en blauwe blokken langs de rand, een rode streep in het midden die als een bloedspoor naar de tafel leidt. Een plaatijzeren kast en een lang smal archiefkastje — dat laatste ken ik, die worden van onder naar boven, door een flexibel schuifdeurtje gesloten, als je ze open maakt vliegt het met een klap naar beneden. Destijds zat ik met m'n rug naar zo één toe daar heb ik nog dat zenuwachtige oogknipperen van overgehouden.

Hoving met de rubberzolen moest er soms drie maal per dag in neuzen voor zijn loonstaten en dan ging er — trouwens evengoed als Juffrouw Eldering 'erin moest zijn en die hoorde je heus wel aankomen, want die knalde van te voren met de deur van typkamer — een griezelige rilling langs m'n rug als het schuifkastje open knalde. Ja, knalde het alleen maar! Nee, het klepperde eerst even — een naargeestig brommerig kleppen — en dan bang! Dan was de rilling tot de zitting van de stoel gekomen en zag ik alles dubbel, en huiverde. Ik zat er met mijn rug naar toe destijds. Je kunt toch niet iedere keer als er iemand binnenkomt omkijken, op een druk kantoor? Tegenover het citroenetende meisje hing een foto, die ik nu pas gewaar werd, omdat hij achter de plaatijzeren kast verborgen was geweest. Een forse veertiger, zo te zien, met een flinke snor en een rijdig gezicht — dat soort gezichten ken ik, stuurs op een afstand en humeurig, een bezoeking als dat je chef is. Het portret was ovaal en hing door veel wit omgeven in een zwartgelakt houtsnijwerkje, tegen de gekalkte muur, aan een stukje ijzerdraad, dat zich met een sierlijk boogje om een roestige spijker krulde. Om en bij de spijker was de kalk en de pleister losgeraakt, zodat een paar plekjes grauwe steen te zien waren, het konden ook doodgeslagen vliegen zijn.

Onder het portret zat, aan de tafel bij het raam, het portret nog eens, maar nu vlees geworden en zonder snor. Op de tafel waren platte mandjes voor de in- en uitgaande post en een massa papperassen, een inktpot en een presse-papier in de vorm van een Buddha en een half-rood, half-blauw kantoorpotlood. Er was geen bureaulamp. In plaats daarvan hing van de zoldering een verstelbare gloeilamp met een glazen kap — groen van buiten en wit van binnen. In de smalle ruimte leek het plafond buitensporig ver en halverwege het plafond leek dus verder dan waar mijn oog het zocht. Halverwege de zoldering hing de katrol voor de verstelling van de lamp en die was inderdaad van groen porcelein — ik herinnerde me dat soort lampen.

Het vleesgeworden portret deed me ontstellen omdat het sprekend op ingelijste leek, maar meer nog was ik verbaasd in de kamer werkelijk een menselijk wezen te vinden — de kale muren te dicht bij elkaar en te laag gezolderd, de stoffige cocosmat, het schuifkastje met zijn lugubere, verborgen mogelijkheden, zelfs het citroenmeisje waar ik, nu dichter genaderd, vergenoegd ontelbaar vliegendvuil op bespeurde, schenen wezenlijk anders dan ze eerst geleken hadden. Iets menselijks scheen hen vreemd.

Ik had het gevoel of zodadelijk een suppoost me op de schouder zou kloppen: „U moet achter het koord blijven, meneer!” Ach, ja, het dikke groene koord dat zo behaaglijk van paaltje naar paaltje hangt. Je zou er heerlijk op kunnen schommelen, dunkt me. Nu wist ik het bijna zeker — de kamer was er niet om gebruikt te worden en dat stelde me tenminste wat betreft dat ellendige schuifkastje een beetje gerust, iedere keer dat ik er naar keek kreeg ik weer last van dat oogknipperen. De kamer was er niet om gebruikt, maar om bekeken te worden, op een afstand wel te verstaan — achter het groene koord. Ik was op verboden terrein!

Hoe kon het dat ik de grote kartonnen kaart over het hoofd gezien had, die de man achter de tafel in de hand hield en met de voorkant, demonstratief naar me toe gekeerd hield?

JEAN PERSCIN, ADVOCaat EN PROCUREUR IN 1982 TE MARSEILLE WEGENS VIERVOUDIGE MOORD ONTHOOFD, GEZETEN IN HET KANTOOR, WAAR HIJ ZIJN MISDADIGE PLANNEN VOORBEREIDDE. VERBODEN AAN TE RAKEN.

VERBODEN TE ROKEN.

Ik werd door twee onbeschofte suppoosten gefouilleerd voor ik het Panopticum verlaten mocht.

V.G.

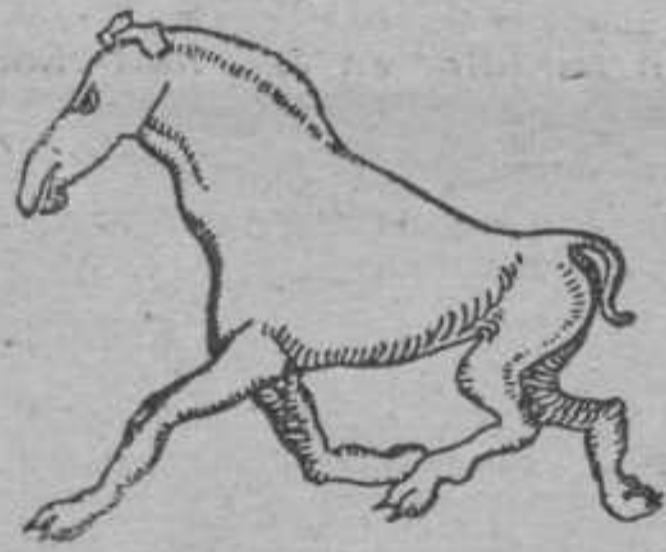
KANDEEL EN CRINOLINE.

In de stemmig verlichte bibliotheek waren weinige woorden voldoende om alle zo op het onderwerp gespiste aanwezigen honderd jaar terug te verpaatsen. Ach hoe gezellig, hoe intiem die tijd; sommigen vroegen zich wellicht af of hun respect voor de aanstonds jubilerende instelling wel was toegenomen op het eind van de avond. In ieder geval was hun houding t.a.v. de a.s. L.dames belangrijk veranderd: zij weten nu waar zij naar moeten kijken bij het uitzoeken! De ijdelheid zal wel dezelfde geweest zijn, de tijden door, maar ze is soms aantrekkelijker gepresenteerd en de keuze was niet eenstemmig ten gunste van 1848. Voor de velen die deze gelegenheid voorbij hebben laten gaan, volgt hier het bij meerderheid van stemmen goedgekeurde Lustrum-uniform. Meneer! U hebt een lange nauwsluitende grijze broek met sous-pieds aan, een kleurig gestreept of gebloemd vest en een pandjesjas (donker) met lichte revers. Verder wordt uw plastron, die als een zwarte waterval over uw gewatteerde boezem welt, door een beeldig broche in toom gehouden. U wordt bekroond door een licht grijze vilten hoge hoed. Mademoiselle heeft over haar kanten brille een lichtblauwe of rosa welvoeglijkheidsrok met daaroverheen de groene klokvormige crinoline (onder doorsnee ± 1.50 m.). Op dit met linten en banden omzoomde piedestal rust de in keurslijf en chemisetje gevatte romp waarvan het blanke bovenste deel met blauwe en groene colliers is behangen. Het lichtzinnige trompethoedje op het knoetje en een paars met geel gevlekte parasol completeren dit aanbiddelijk wezen. Zij is van onderen gepantserd, van boven toegankelijk.

Een uitvoering op de gezellige prullige piano en de uitstalling van enige authentieke juwelen, gebruiksvoorwerpen, waaiers, kledingstukken en modeprenten gaf de avond het karakter van nauwgezette volledigheid zoals dat in 1848 gewoon was, terwijl de in de pauze geserveerde „stomme jonge” en „appelstruif de gezelligheid aanmerkelijk verhoogden.

Algemene verbazing en verwondering wekten overigens de voordrachtalenten van den Heer Voorberg, die zijn woorden voortdurend tot een climax wist op te voeren en met zijn grapjes (welke — een enkele uitzondering daargelaten — geslaagd mochten heten) de aandacht voortdurend kon boeien.

L. P.

Hoo geet met peerd? — wa bes!

Joa, hoo 't all' maals goan is, da wus ik rechtevoort ok nig, moar zee hebt mij's moal verteld. Het begon met den enen ball'n. en as dee an 't roll'n komt, noe dan gebeurt manks bezund're dinge. Zee hebt 'm kuul'n loaten en 't löp los-ok. Oet 'n oll'n karke, woar Maurits Prins zien bal oachterloaten had, kuuld'n den klooten, noa sonnen langen tied, recht an recht too op Hemmelder an; doar hebt zee d'r 'n betjen gold an e doan en toon gonk'ter helder op. Veur 'n eersten moal is den bal doar öliet met Hengelder of Grolsch beer. Dieka oet Oele had ezorgd veur keese, en zo kont de zönn'n van Bäärnd van Goalen sich de blömkes op 'n boek etten. Zee kont richtig nig good meer, toen zee an 'n 'moos en metwos too warr'n. Moar toon gong 'n bokse lös en 't gong weer veurtan.

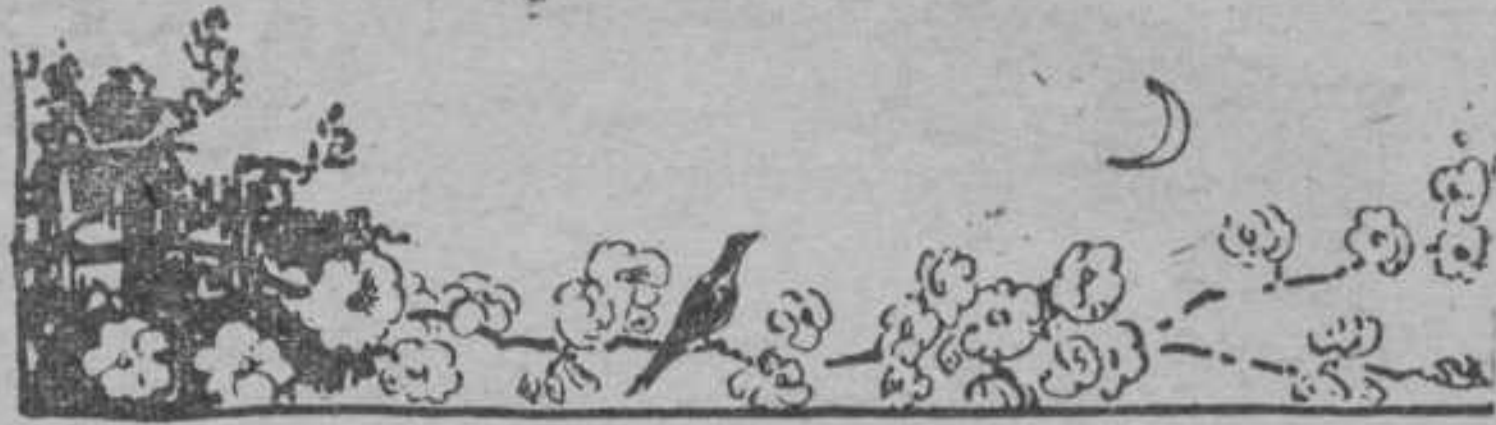
En hoo ze noa den tied nog keggelt hebt, da was 'n spul op zich zölms. 'N Heerroom den was 'tbeste, moar den had ait 'n dikken boek en of d'r noe een poar blömkes meer op stun, doar hadde gin heender van. Hee had er ok echt wil an en kuier'n dat den keer'l kon, mirakel! Wie'j hebt toon vernumm'n, woarom hee 'n doalschoe'ver had en ginnen schoefdoale. Da bint allemoals dinge, dee je aans zo nig hört, en ai'j 't weet, dan zei'j: eig'nliek sprekt vanzölms. All's wös 'n Heerroom oaver 'n ieweltasken en hoo Jan an Greete kwam.

Heel 'n oavond hef-he de koese nig mier op malkander had; noe ja, allenig as-he efkes oet de bokse mös, en dan kwam-hee wierom met een aander vertèlssel oaver de heemennekes, de witte wieven of Huttenklaas.

Jao, da's all' moals tweentig joar eelen, krek tweentig joar, en ait kuult 'n ball'n nog veurtanen hee wördt nog ait öliet met foezel.

Jao, 't geet bes met 't peerd! Wal heel bes!

K.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Enkeling contra Massamens.

Ten gevolge van een uitnodiging, die, waarschijnlijk bij vergissing, in mijn bus lag, was ik gisteravond in de gelegenheid een werkelijk unieke voorstelling in een oud Delfts grachtenhuis mee te maken. Degenen, die van de uitnodiging geen gebruik gemaakt hebben, en dat waren er velen, want ik was de enige aanwezige, kunnen ervan verzekerd zijn, dat ze een avond van intens kunstgenot gemist hebben.

De voorstelling was georganiseerd door de energieke student K. naar aanleiding van het komende 100-jarige lustrumfeest van een onzer Delftse studentenverenigingen. De heer K. liet de voorstelling voorafgaan door een zeer interessante inleiding, waarin hij de reden van ontstaan, de groei en ontwikkeling van zijn spel uiteenzette.

De voornaamste reden, zo zeide K., van het ontstaan van zijn spel was de behoefte de Delftse burgerij iets voor te zetten, die de Delftse sfeer bederven. En wordt het toneel soms tweede plaats van die aard is, dat het binnen ieders bereik ligt. „Als Amerika”, zo riep de heer K. uit, „8.750.000.000 dollar per jaar aan alcoholica uitgeeft moet dit voor ons geen reden zijn een onbetaalbaar lustrumspel op te voeren.”

Zo is K. dan gekomen tot iets geheel nieuws en wel een

Lustrum Marionettenspel.

„Wat een geld is hier uit te sparen! Op wat voor een goedkope manier is hier de Delftse geest aan de burgerij duidelijk te maken! Geen gehuurde krachten, geen meisjesstudenten die de Delftse sfeer bederven. En wordt het toneel soms te klein, zodat men de figuren niet goed kan onderscheiden, dan is het altijd nog goedkoper om de optische industrie in te schakelen dan om alles op ware grootte te spelen zoals men nu van plan is”.

De kast bevat 2 tonelen boven elkaar, die om de beurt verlicht worden. Het economische voordeel hiervan is, dat de draden van de onderste poppen eenvoudig aan de ledematen van de bovenste bevestigd kunnen worden.

Dit lijkt nu wel een vreemde oplossing voor een marionettenspel, maar heus, wie de voorstelling van gisterenavond meegemaakt zou hebben, zou bemerkt hebben, dat de ideeën van de heer K. zeer goed uitvoerbaar zijn.

De titel van zijn spel is „Mens en Massa”. Een naam, zo deelde de heer K. ons mede, die het bij het grote publiek altijd zeer goed doet.

De voorstelling was uiteraard nog een zeer provisorische, slechts bedoeld om de mogelijkheden te tonen. Zo waren slechts de figuren uit het bovenste toneel afgewerkt en de poppen voor het onderste toneel voorlopig vervaardigd van ijzerdraad en stukjes kauwgommelaastiek. Maar toch was het geheel een duidelijk bewijs voor het kunnen van K.

1e Bedrijf, 1e acte.

Bovenste toneel is verlicht maar afgeschermd door een tulen gordijn, zodat het geheel wat wazig blijft. Het stelt voor een grote zaal, met ramen op de achtergrond, gezien door drie poortjes. Aan tafeltjes zitten verschillende Delftse studenten, kenbaar aan hun grijze broeken, die in druk gesprek gewikkeld zijn. Er wordt gelachen, er wordt op tafel geslagen. Achter de schermen klinkt een stem die zingt:

..... en de Britten
zitten en vitten
op onze neutraliteit.
Wat kan het schelen of zo'n duikboot zinkt
Als jij je schuimig glaasje nog maar drinkt.
Wat heb je aan die narigheid?
Je hebt toch nog je Societeit.”

Een bediende rolt een vat bier naar binnen.

Op dit moment glippen door het gordijn van het onderste toneel enkele figuren. Zij doen enkele passen naar voren, draaien zich om en kijken met zichtbare belangstelling naar de voorstelling schuin boven hen. Zij zien alles natuurlijk onder een slechte hoek en proberen daarom door op hun tenen te gaan staan en door kleine sprongetjes te maken wat meer op te vangen. Dit aardige ballètte werd, zoals later bleek, vertoond door de „Enkelingen” waarop in de titel

van het stuk reeds gezinspeeld is.
1e Bedrijf, 2de acte.

Onderste toneel is verlicht. Het stelt voor een grote zaal, met ramen op de achtergrond, gezien door drie poortjes. De klok staat op half 11.

Door de haast van het in elkaar zetten van deze proviso-
rische voorstelling is het geheel wat rommelig. De poppen
zijn wat vormeloos, het kauwgommelastiek is overigens niet
storend en, waarschijnlijk door een misverstand, zijn hier
ongeveer 5 x zoveel figuren als boven. Voor de ramen zit
een kring poppen, die blijkbaar vergeten is. Zij hangen nog
niet aan de touwtjes en doen aan de rest van de voorstelling
niet mee. Deze fout zal natuurlijk nog wel verbeterd worden
bij een ev. definitieve uitvoering.

Ook de lengte der ophangdraden is niet goed berekend.
Sommige figuren hangen uitgezakt in stoelen terwijl andere
nauwelijks bij de grond kunnen en dan ook gedurende deze
acte blijven staan. Een bediende brengt bladen koffie binnen.
De Enkelingen klimmen met enige moeite weer op het
toneel en beginnen met energieke bewegingen, waarschijnlijk
was hier getracht een ballet in te voegen, de hangende en
staande figuren weer wat menselijk te maken door ze op
borst en billen te slaan. Natuurlijk zonder succes, omdat het
hier om een technische fout ging, die niet met enig slaan te
verhelpen is. Zachtjes klinkt de aardige opname van het
Delftsche Studenten Choir „de Bourdon“:

„Bierbaas,

Bierbaas,

Haast U of 'k val om, ja, ja!“

Daarna volgden enige acties die weliswaar enige verdien-
sten hadden, doch die door hun vele fouten nog niet goed
te beoordelen waren. Ook in het 2e bedrijf zaten typische
gedeelten die met enige fantasie heel goed uitvoerbaar zullen
zijn. Zo bv. het

2e Bedrijf, 3e acte.

Bovenste toneel verlicht. Het stelt weer voor dezelfde zaal
uit het 1ste bedrijf, nu echter wat meer gevuld. Ook zijn
verschillende vrouwenfiguren zichtbaar. Veel grijze broeken
zijn vervangen door zwarte. Er heerst een vrolijke, soms
uitgelaten stemming. De dames voeren een dansje op. Hoe-
wel hier de voorstelling wel wat te wensen overliet, zowel
de muziek als het dansen waren niet volmaakt, was toch
duidelijk te zien, dat hier getracht was een zekere sfeer te

scheppen. Later hoorde ik dat deze de zogenaamde igov-
sfeer voorstelde; waarschijnlijk een vaktechnische term.

Door het onderste gordijn zijn weer dezelfde figuurtjes naar
buiten geglipt. Zij voeren weer hetzelfde dansje op uit het
1e bedrijf. Dit dansje was tussen elke oneven en even acte
te zien, wat een zekere rythme aan de voorstelling gaf.

De 3e en 4e acte van het tweede bedrijf stellen nl. voor een
vergadering, weer in dezelfde zaal, weer eerst boven met
beneden het Enkelingen ballet en later beneden. Tussen deze
twee acties is echter een klein verschil. Terwijl eerst boven
gesproken wordt over een spel, dat door gebrek aan levende
problemen onder de leden een „mteters“ kijkspel moet wor-
den, vol „stijlvolle“ lol, wordt beneden gedebatteerd over
een typisch Delftse geest. Ook hier komen de woorden pro-
blemen en stijlvolle lol over het voetlicht.

Hier is dus duidelijk een grote vermindering in de overigens
goed volgehouden spanning te bemerken. Een grote fout is
ook dat de hoofdfiguren, „de Enkelingen“, hier bijna niet op-
treden. Wat overigens precies de bedoeling van de Enke-
lingen was, is bij deze voorlopige, ik mag wel zeggen zeer
voorlopige, voorstelling nog niet geheel duidelijk geworden.
Wel belek dat het „boven“ beter was dan in hun eigen
wereld en dat zij trachtten dit „hogere“ zo snel mogelijk
binnen hun eigen bereik te brengen, maar of hier nu sprake
was van een christelijke zienswijze, het bovenste toneel stelt
dus een hemel voor, of van een meer filosofische opvatting,
bleef duister.

Ook zal er bij een definitieve opvoering zeer veel aandacht
besteed moeten worden aan de aankleding en choreografie.
De verleiding moet groot zijn om ook het onderste toneel
wat geestiger en pikanter te maken, wat m.i. met enkele
kleine technische verbeteringen zeer gemakkelijk te berei-
ken moet zijn, maar hierdoor wordt de tegenstelling boven-
beneden en hiermede ook, hoewel indirect, de tegenstelling
mens—massa verzwakt.

Hoewel hier dus nog vele fouten aan te wijzen waren, is
het toch verheugend dat in deze vooroorlogse tijd, die toch
voor velen zulke grote, soms bijna onoverkomelijke moei-
lijkheden met zich brengt, nog steeds mensen te vinden zijn,
die zoveel fantasie en doorzettingsvermogen bezitten om een
voorstelling als deze, al was het dan ook een zeer voorlopige,
mogelijk te maken.

P. V.

„ACADEMIA“ BOEKHANDEL EN
ANTIQUARIAAT
VOOR TECHNIEK — WETENSCHAP — KUNST
OUDE DELFT 101-103 DELFT TEL. 1776
HET ADRES
VOOR AL UW STUDIEBOEKEN

HEINEKEN'S BIER

Het meest Getapt

Hoofdagentschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT — TELEFOON 92

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig
DE KUYPER

Stoombleekertj
Chemische Wasschertj

„OZON“

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 — Delft

**Stalhouderij en Luxe
Autoverhuur**

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.

Dag en nacht geopend

Taxibedrijf
Telefoon 499

REPETITOREN

G. S. Veltrop,
Wiskunde, Natuurkunde en
Mechanica.

Paulus Buysstraat 40,
Tel. 550302, Den Haag.